

Abstrakt

Práce se zabývá problematikou asistenčních služeb u žáků s poruchami autistického spektra a to z pohledu různých aktérů. Počet diagnostikovaných autistických žáků v posledních letech stále narůstá. České školství se snaží o začleňování a kvalitní vzdělávání žáků se speciálními vzdělávacími potřebami, k čemuž je využíváno právě asistentů služeb. Autorka téma legislativně ukotvuje a odlišuje funkci osobního asistenta a asistenta pedagoga, přičemž se podrobně zaměřuje na druhého jmenovaného. Od 1. ledna 2005, kdy nabyl účinnosti nový školský zákon, dochází k rapidnímu zvýšení počtu zřízených funkcí asistenta pedagoga, implementace jejich činnosti však není bezproblémová a vyskytují se tak významné překážky ve vzdělávání autistů. Prostřednictvím polostrukturovaných rozhovorů s primárními aktéry (rodič, učitel, ředitel, asistent pedagoga, představitel poradenského zařízení) identifikuje problémové oblasti, které následně interpretuje jak pro každého aktéra jednotlivě, tak poskytuje obrázek i o nejpálčivějších problémech zmiňovaných více komunikačními partnery zároveň. Odhaluje tak problémy ve financování, požadavcích na výkon funkce, zřízení funkce, náplni práce, interpersonálních vztazích a diagnostice, tedy nedostatky legislativní, metodické i jiné povahy.